

C/2024/493

23.1.2024

P9_TA(2023)0250

Wdrażanie i realizacja celów zrównoważonego rozwoju

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 czerwca 2023 r. w sprawie wdrażania i realizacji celów zrównoważonego rozwoju (2023/2010(INI))

(C/2024/493)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rezolucję ONZ nr 70/1 pt. „Transforming our World – the 2030 Agenda for Sustainable Development” [Przekształcamy nasz świat – Agenda na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030] (Agenda 2030), przyjętą podczas szczytu ONZ w sprawie zrównoważonego rozwoju 25 września 2015 r. w Nowym Jorku i ustanawiającą cele zrównoważonego rozwoju,
- uwzględniając publikację Departamentu Spraw Gospodarczych i Społecznych ONZ ze stycznia 2022 r. pt. „SDG Good Practices: – A compilation of success stories and lessons in SDG implementation – Second Edition” [Dobre praktyki w obszarze realizacji celów zrównoważonego rozwoju – kompilacja sukcesów i wniosków z wdrażania tych celów – wydanie drugie],
- uwzględniając sprawozdanie ONZ na temat zrównoważonego rozwoju na świecie za 2019 r. pt. „The Future is Now: Science for Achieving Sustainable Development” [Przyszłość już nadeszła: nauka na rzecz osiągnięcia zrównoważonego rozwoju],
- uwzględniając Konwencję ONZ o różnorodności biologicznej oraz Globalne ramy różnorodności biologicznej z Kunmingu/Montrealu uzgodnione na 15. posiedzeniu konferencji stron tej konwencji,
- uwzględniając ramy z Sendai dotyczące ograniczania ryzyka klęsk żywiołowych w latach 2015–2030, przyjęte 18 marca 2015 r. przez państwa członkowskie ONZ podczas trzeciej światowej konferencji ONZ w sprawie zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi,
- uwzględniając Ramową konwencję ONZ w sprawie zmian klimatu, porozumienie przyjęte na 21. konferencji stron tej konwencji (COP21) w Paryżu 12 grudnia 2015 r. oraz porozumienie w sprawie nowego finansowania strat i szkód przeznaczonych dla krajów znajdujących się w trudnej sytuacji, przyjęte na konferencji COP27 w Szarm el-Szejk 20 listopada 2022 r.,
- uwzględniając sprawozdanie specjalne IPCC z 24 września 2019 r. na temat oceanów i kriosfery w zmieniającym się klimacie,
- uwzględniając szóste sprawozdanie oceniające IPCC (AR6) z 28 lutego 2022 r. oraz sprawozdanie podsumowujące z 20 marca 2023 r.,
- uwzględniając sprawozdanie w sprawie rozwoju społecznego 2021/2022 zatytułowane „Uncertain Times, Unsettled Lives: Shaping our Future in a Transforming World” [Niepewne czasy, niepewne życie: kształtowanie naszej przyszłości w zmieniającym się świecie],
- uwzględniając trzecią Międzynarodową Konferencję w sprawie Finansowania Rozwoju, która odbyła się w dniach 13–16 lipca 2015 r. w Addis Abebie,
- uwzględniając 6. szczyt Unia Europejska – Unia Afrykańska poświęcony „Wspólnej wizji na rok 2030”, który odbył się 17–18 lutego 2022 r., oraz powiązaną deklarację końcową,
- uwzględniając negocjacje w sprawie nowej umowy o partnerstwie między UE a państwami Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) mającej zastąpić umowę z Kotonu,
- uwzględniając szczyt ONZ poświęcony transformacji edukacji – 2022 UN Transforming Education Summit, który odbył się 16–19 września 2022 r. w Nowym Jorku,
- uwzględniając szczyt w sprawie celów zrównoważonego rozwoju, który zostanie zwołany we wrześniu 2023 r. podczas tygodnia wysokiego szczebla Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając Szczyt Przyszłości zaplanowany na wrzesień 2024 r. dla przyjęcia głównych reform instytucji wielostronnych i finansowania zrównoważonego rozwoju na szczeblu światowym,

- uwzględniając sprawozdanie na temat zrównoważonego rozwoju za rok 2021 pt. „The Decade of Action for the Sustainable Development Goals” [Dekada działań na rzecz celów zrównoważonego rozwoju] oraz sprawozdanie ONZ na temat zrównoważonego rozwoju za 2022 r. pt. „From Crisis to Sustainable Development: the SDGs as Roadmap to 2030 and Beyond” [Od kryzysu do zrównoważonego rozwoju: cele zrównoważonego rozwoju jako plan działania do 2030 r. i później],
- uwzględniając sprawozdanie za rok 2022 dotyczące celów zrównoważonego rozwoju ONZ,
- uwzględniając internetową bazę danych SDG Acceleration Actions (bazę działań na rzecz przyspieszenia osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju),
- uwzględniając inicjatywę Sekretarza Generalnego ONZ „SDG Stimulus to Deliver Agenda 2030” [Pakiet środków wspomagających osiągnięcie celów zrównoważonego rozwoju w celu zrealizowania Agendy 2030] z lutego 2023 r.,
- uwzględniając rezolucję Rady Praw Człowieka (UNHRC) z 8 października 2021 r. oraz rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z 28 lipca 2022 r. w sprawie prawa człowieka do czystego, zdrowego i zrównoważonego środowiska,
- uwzględniając przyjętą 2 marca 2022 r. rezolucję Zgromadzenia ONZ ds. Ochrony Środowiska „5/10. The environmental dimension of a sustainable, resilient and inclusive post-COVID-19 recovery” [Środowiskowy wymiar zrównoważonej, odpornej i sprzyjającej włączeniu społecznemu odbudowy po pandemii COVID-19],
- uwzględniając inicjatywę WHO „Jedno zdrowie”,
- uwzględniając projekt umowy w sprawie ochrony i zrównoważonego użytkowania morskiej różnorodności biologicznej na obszarach znajdujących się poza jurysdykcją krajową z 4 marca 2023 r. w ramach Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza (Traktat ONZ o pełnym morzu),
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach osób niepełnosprawnych (CRPD) oraz strategię UE na rzecz praw osób z niepełnosprawnościami na lata 2021–2030,
- uwzględniając sprawozdanie sekretarza generalnego ONZ pt. „Our Common Agenda” [Nasz wspólny program] przedstawione Zgromadzeniu Ogólnemu ONZ oraz rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ 76/6 z 15 listopada 2021 r. upoważniającą sekretarza generalnego ONZ do podjęcia działań następczych w związku z tym sprawozdaniem,
- uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie, Parlamencie Europejskiego i Komisji z 30 czerwca 2017 r. pt. „Nowy europejski konsensus w sprawie rozwoju – Nasz świat, nasza godność, nasza przyszłość” ⁽¹⁾,
- uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/591 z 6 kwietnia 2022 r. w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2030 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiej Agencji Środowiska z 4 grudnia 2019 r. pt. „Środowisko Europy 2020 – stan i prognozy: wiedza na rzecz transformacji w kierunku zrównoważonej Europy”,
- uwzględniając sprawozdanie OECD z 10 listopada 2022 r. zatytułowane „Global Outlook on Financing for Sustainable Development 2023: No Sustainability Without Equity” [Globalne perspektywy finansowania zrównoważonego rozwoju 2023: nie ma zrównoważonego rozwoju bez równości],
- uwzględniając opinie Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego: z 19 września 2018 r. pt. „Odpowiednie wskaźniki do oceny celów zrównoważonego rozwoju – wkład społeczeństwa obywatelskiego”, z 30 października 2019 r. pt. „Aby nikt nie pozostał w tyle – realizacja programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030” oraz z 8 grudnia 2021 r. pt. „Odnowiona strategia zrównoważonego finansowania”,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Regionów z 8 lutego 2023 r. pt. „Postępy we wdrażaniu celów zrównoważonego rozwoju”,
- uwzględniając inicjatywy Zielony Ład i Global Gateway uruchomione odpowiednio 11 grudnia 2019 r. i 1 grudnia 2021 r.,
- uwzględniając programy prac Komisji na 2020 r. (COM(2020)0037), 2021 r. (COM(2020)0690), 2022 r. (COM(2021)0645) i 2023 r. (COM(2022)0548) oraz zawarte w nich odniesienia do celów zrównoważonego rozwoju, w szczególności pierwszy dobrowolny unijny przegląd dotyczący ich realizacji,

⁽¹⁾ Dz.U. C 210 z 30.6.2017, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 114 z 12.4.2022, s. 22.

- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z 18 listopada 2020 r. zatytułowany „Delivering on the UN’s Sustainable Development Goals – A comprehensive approach” [Realizacja celów zrównoważonego rozwoju ONZ – podejście kompleksowe] (SWD(2020)0400 final),
- uwzględniając objęcie celów zrównoważonego rozwoju ramowymi zasadami lepszego stanowienia prawa, w tym komunikat Komisji z 29 kwietnia 2021 r. pt. „Lepsze stanowienie prawa: połączenie sił na rzecz stanowienia lepszego prawa” (COM(2021)0219),
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie godnej pracy na całym świecie na rzecz globalnej sprawiedliwej transformacji i trwałej odbudowy (COM(2022)0066 final), w szczególności zawarte w nim zobowiązania dotyczące osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju,
- uwzględniając plan działania Komisji Europejskiej na rzecz gospodarki społecznej przyjęty 9 grudnia 2021 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z 24 października 2019 r. na temat gospodarki dobrobytu ⁽³⁾,
- uwzględniając zalecenie Rady z 16 czerwca 2022 r. w sprawie uczenia się na rzecz transformacji ekologicznej i zrównoważonego rozwoju,
- uwzględniając konkluzje Rady z 22 czerwca 2021 r. pt. „Kompleksowe podejście do przyspieszenia wdrażania oenzytowskiej agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 – lepsze odbudowanie po kryzysie związanym z COVID-19”,
- uwzględniając konkluzje Rady z 21 czerwca 2022 r. pt. „Transformacyjna rola edukacji na rzecz zrównoważonego rozwoju i globalnego obywatelstwa jako narzędzia o zasadniczym znaczeniu dla osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju”,
- uwzględniając sprawozdanie monitorujące Eurostatu za 2021 r. dotyczące postępów w kierunku osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju w kontekście UE, opublikowane 15 czerwca 2021 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z 8 września 2015 r. w sprawie działań następczych w związku z europejską inicjatywą obywatelską Right2Water ⁽⁴⁾ oraz swoją rezolucję z 5 października 2022 r. w sprawie dostępu do wody jako prawa człowieka – wymiar zewnętrzny ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z 6 lipca 2017 r. w sprawie działań UE na rzecz zrównoważonego rozwoju ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z 14 marca 2019 r. w sprawie rocznego sprawozdania strategicznego w sprawie wdrażania i realizacji celów zrównoważonego rozwoju ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z 28 listopada 2019 r. w sprawie alarmującej sytuacji klimatycznej i środowiskowej ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z 9 czerwca 2021 r. w sprawie unijnej strategii na rzecz bioróżnorodności 2030 – przywracanie przyrody do naszego życia ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z 10 marca 2022 r. w sprawie europejskiego semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej – roczna analiza zrównoważonego wzrostu gospodarczego na 2022 r. ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z 23 czerwca 2022 r. w sprawie wdrażania i realizacji celów zrównoważonego rozwoju ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z 6 lipca 2022 r. w sprawie planu działania UE na rzecz gospodarki społecznej ⁽¹²⁾,

⁽³⁾ Dz.U. C 400 z 26.11.2019, s. 9.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 316 z 22.9.2017, s. 99.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 132 z 14.4.2023, s. 54.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 334 z 19.9.2018, s. 151.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 23 z 21.1.2021, s. 130.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 232 z 16.6.2021, s. 28.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 67 z 8.2.2022, s. 25.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 347 z 9.9.2022, s. 181.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 32 z 27.1.2023, s. 28.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 47 z 7.2.2023, s. 171.

- uwzględniając swoją rezolucję z 24 listopada 2022 r. w sprawie przyszłej europejskiej infrastruktury finansowej na rzecz rozwoju ⁽¹³⁾,
 - uwzględniając wspólną deklarację Parlamentu Europejskiego, Rady Unii Europejskiej i Komisji Europejskiej pt. „Priorytety legislacyjne UE na lata 2023 i 2024” ⁽¹⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z 14 marca 2023 r. w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju ⁽¹⁵⁾,
 - uwzględniając art. 3 ust. 5 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 208 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/947 z 9 czerwca 2021 r. ustanawiające Instrument Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej – Globalny Wymiar Europy, zmieniające i uchylające decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 466/2014/UE oraz uchylające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1601 i rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 480/2009 ⁽¹⁶⁾,
 - uwzględniając art. 54 Regulaminu,
 - uwzględniając wspólne obrady Komisji Rozwoju oraz Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, zgodnie z art. 58 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A9-0213/2023),
- A. mając na uwadze, że do terminu wdrożenia Agendy 2030 pozostało mniej niż siedem lat, a nowy krajobraz geopolityczny i liczne kryzysy w różnych obszarach dodatkowo spowalniają osiągnięcie celów zrównoważonego rozwoju; mając na uwadze, że pilnie potrzebne są wspólne działania na nową skalę, aby zwalczać ubóstwo, które niszczy nadzieje w życiu setek milionów ludzi, oraz aby reagować na bezprecedensowe zagrożenia dla zdrowych warunków zamieszkania na naszej planecie, stwarzane przez powiązane ze sobą kryzys klimatyczny i kryzys różnorodności biologicznej;
- B. mając na uwadze, że Agenda 2030 i 17 celów zrównoważonego rozwoju wraz z 169 zadaniami i towarzyszącymi im wskaźnikami stanowią jedyne przyjęte globalnie i uzgodnione politycznie ramy dla polityk opartych na dowodach, co sprawia, że mają one kluczowe znaczenie dla reagowania na aktualne wyzwania i dla ukierunkowania globalnych działań tak, by służyły transformacji sprawiedliwej społecznie i środowiskowo, która nikogo nie pomija i dokonywana jest z poszanowaniem ograniczeń planety;
- C. mając na uwadze, że cele zrównoważonego rozwoju, jako uniwersalne i niepodzielne, mają zastosowanie do wszystkich podmiotów, w tym społeczeństwa obywatelskiego i partnerów społecznych, oraz zarówno do sektora publicznego, jak i prywatnego; mając na uwadze, że podmioty te powinny być systematycznie angażowane w opracowywanie i wdrażanie strategii politycznych związanych z celami zrównoważonego rozwoju;
- D. mając na uwadze, że pomimo pewnych postępów w osiągnięciu niektórych celów zrównoważonego rozwoju przed kryzysami, obecnie pewne tendencje uległy odwróceniu; mając na uwadze, że zgodnie ze sprawozdaniem w sprawie zrównoważonego rozwoju z 2022 r. opracowanym przez Sieć Rozwiązań na Rzecz Zrównoważonego Rozwoju ONZ (SDSN) drugi rok z rzędu świat nie czyni już postępów we wdrażaniu celów zrównoważonego rozwoju, a średni wynik indeksu celów zrównoważonego rozwoju spadł jeszcze bardziej w 2021 r., w związku z czym żaden kraj nie osiągnie wszystkich 17 celów zrównoważonego rozwoju do 2030 r.;
- E. mając na uwadze, że w przypadku wskaźnika rozwoju społecznego (HDI) w latach 2020 i 2021 odnotowano jedyne spadki w 30-letniej historii tego wskaźnika, co zniwelowało korzyści osiągnięte w poprzednich pięciu latach;
- F. mając na uwadze, że Europa ma duże szanse zrealizowania 26 zadań związanych z celami zrównoważonego rozwoju, musi przyspieszyć realizację 64 zadań, a obecną tendencję należy odwrócić w przypadku 15 zadań; mając na uwadze, że kraje UE są najbliższej realizacji zadań w ramach Agendy 2030, ale są odpowiedzialne za większe negatywne skutki uboczne, które osłabiają zdolność innych krajów do osiągnięcia ich celów; mając na uwadze, że gdyby ludność świata konsumowała tyle, co ludność UE, trzeba by było 2,8 Ziemi, aby sprostać związanemu z takim stylem życia zapotrzebowaniu na zasoby naturalne;
- G. mając na uwadze, że instytucje UE i 27 państw członkowskich UE łącznie stanowią największego darczyńcę na rzecz krajów rozwijających się, odpowiadając za około 46 % całkowitej oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) dostarczanej przez wszystkich członków OECD krajom rozwijającym się; mając na uwadze, że przed pandemią COVID-19 roczną lukę w finansowaniu celów zrównoważonego rozwoju oszacowano na 2,5 bln USD; mając na uwadze, że według szacunków pandemia pogłębiła tę lukę do co najmniej 3,9 bln USD rocznie;

⁽¹³⁾ Dz.U. C 167 z 11.5.2023, s. 57.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. C 491 z 23.12.2022, s. 1.

⁽¹⁵⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2023)0071.

⁽¹⁶⁾ Dz.U. L 209 z 14.6.2021, s. 1.

- H. mając na uwadze, że przestrzeń fiskalna dla odpowiednich polityk w krajach rozwijających się jest krytycznie ograniczona przez ogromne i wciąż rosnące obciążenia zadłużeniowe, przy czym od listopada 2022 r. 37 z 69 najuboższych krajów świata było albo bardzo zagrożonych wysokim zadłużeniem, albo już dotkniętych tym problemem, co ogranicza ich zdolność tych krajów do inwestowania w osiągnięcie celów zrównoważonego rozwoju; mając na uwadze, że przestrzeń fiskalna jest ponadto ograniczana przez wstrząsy zewnętrzne związane z kumulującymi się kryzysami i brak sprzyjającego międzynarodowego środowiska dla mobilizacji zasobów krajowych;
- I. mając na uwadze, że według szacunków Organizacji Narodów Zjednoczonych rocznie należy przeznaczać co najmniej 500 mld USD, aby zapewnić niezbędny bodziec stymulujący wdrażanie celów zrównoważonego rozwoju; mając na uwadze, że plan ONZ dotyczący środków wspomagających realizację celów zrównoważonego rozwoju ma na celu rozwiązanie problemu wysokich kosztów obsługi długu i rosnącego ryzyka wysokiego zadłużenia, zdecydowane zwiększenie przystępnego finansowania długoterminowego na rzecz rozwoju oraz rozszerzenie finansowania awaryjnego na kraje w potrzebie;
- J. mając na uwadze, że sektor prywatny będzie nadal odgrywać kluczową rolę w osiągnięciu celów zrównoważonego rozwoju;
- K. mając na uwadze, że 22 i 23 czerwca 2023 r. Francja będzie gospodarzem międzynarodowego szczytu na temat „nowego światowego paktu finansowego”, którego celem jest podsumowanie wszystkich sposobów i środków wzmocnienia solidarności finansowej z krajami globalnego Południa; mając na uwadze, że obecny kontekst wymaga nadzwyczajnej i trwałej reakcji wszystkich podmiotów UE oraz ogólnosystemowego przeglądu europejskiej infrastruktury finansowej na rzecz rozwoju (EFAD);
- L. mając na uwadze, że w związku ze złożonymi wstrząsami i ciągłymi kryzysami, począwszy od zmiany klimatu i kryzysu związanego z różnorodnością biologiczną, po pandemię COVID-19 i rosyjską wojnę napastniczą przeciwko Ukrainie, a także rosnące ceny energii, żywności i nawozów, kruche łańcuchy dostaw, wyższą inflację, niezrównoważone zadłużenie i zaostrzoną politykę pieniężną, wyłania się ogólna tendencja do „dwutorowej odbudowy” między gospodarkami rozwiniętymi a krajami rozwijającymi się, charakteryzująca się ogromnymi podziałami finansowymi, przy czym wysokie koszty finansowania zewnętrznego dla krajów rozwijających się są jednym z przejawów braku równowagi międzynarodowego systemu finansowego i walutowego, co w efekcie pogłębiają brak postępów w osiągnięciu celów zrównoważonego rozwoju;
- M. mając na uwadze, że system międzynarodowy nie dysponuje narzędziami umożliwiającymi rozwiązanie systemowego kryzysu zadłużeniowego ani skuteczne ułatwianie restrukturyzacji zadłużenia, tak aby w wystarczającym stopniu zmniejszyć zadłużenie państw;
- N. mając na uwadze, że rok 2023 to rok o kluczowym znaczeniu, jeśli chodzi o przegląd celów zrównoważonego rozwoju i stanowcze dążenie do ich osiągnięcia w terminie do 2030 r., zwłaszcza że w lipcu 2023 r. na Forum Politycznym Wysokiego Szczebla (HLPF) UE przedstawi pierwsze sprawozdanie z dobrowolnego przeglądu, a w dniach 19–20 września 2023 r. odbędzie się światowy szczyt w sprawie celów zrównoważonego rozwoju, przypadający na półmetek realizacji Agendy 2030 i celów zrównoważonego rozwoju, który to szczyt zgromadzi przywódców politycznych i liderów opinii z rządów, przedstawicieli organizacji międzynarodowych, sektora prywatnego, społeczeństwa obywatelskiego, kobiet i młodzieży oraz inne zainteresowane strony; mając na uwadze, że szczyt w sprawie celów zrównoważonego rozwoju w 2023 r. będzie kluczowym momentem dla odnowionego zobowiązania politycznego dotyczącego celów zrównoważonego rozwoju i dla uratowania Agendy 2030 z uwagi na to, że odbywa się tylko raz na cztery lata;
- O. mając na uwadze, że Komisja nie opracowała jeszcze nadrzędnej strategii wdrażania przez UE Agendy 2030 ani planu finansowania celów zrównoważonego rozwoju, chociaż Parlament, Rada i Rada Europejska wielokrotnie o to apelowały od czasu przyjęcia Agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 w 2015 r.; mając na uwadze, że Komisja zobowiązała się do przyjęcia przy wdrażaniu celów zrównoważonego rozwoju podejścia obejmującego całą administrację rządową; mając na uwadze, że europejska strategia zarządzania uwzględniająca cele zrównoważonego rozwoju w ramach podejścia przekrojowego pozwoliłaby na większą spójność i efektywność polityk publicznych;
- P. mając na uwadze, że we wspólnym oświadczeniu w sprawie priorytetów ustawodawczych na lata 2023 i 2024 określono nadrzędny cel przyspieszenia realizacji Agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 za pomocą przedstawionych wniosków ustawodawczych;
- Q. mając na uwadze, że każda proponowana przez Komisję strategia UE na rzecz osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju powinna ustanawiać ogólnounijne, wymierne i określone w czasie zadania i konkretne środki służące osiągnięciu celów zrównoważonego rozwoju, które powinny obejmować zaktualizowany system monitorowania uwzględniający wewnętrzny i zewnętrzny wpływ na proces wdrażania tych celów;
- R. mając na uwadze, że cele zrównoważonego rozwoju są w niewystarczającym stopniu włączane do krajowych planów odbudowy i zwiększania odporności; mając na uwadze w szczególności, że bardzo niewiele państw członkowskich wyraźnie powiązało krajowe plany odbudowy i zwiększania odporności z celami zrównoważonego rozwoju;
- S. mając na uwadze, że zdolność do pozyskiwania danych w celu wypełnienia wskaźników celów zrównoważonego rozwoju jest w wielu krajach rozwijających się ograniczona, co może poważnie utrudnić ocenę postępów;

- T. mając na uwadze, że w 2021 r. łączna oficjalna pomoc rozwojowa UE stanowiła 0,49 % dochodu narodowego brutto (DNB) UE, co pozostaje poniżej uzgodnionego celu wynoszącego 0,7 % DNB państwa darczyńcy; mając na uwadze, że dzięki przyjęciu w ramach budżetu UE na lata 2021–2027 Instrumentu Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej – „Globalny wymiar Europy” (ISWMR – „Globalny wymiar Europy”) z budżetem w wysokości 79,5 mld EUR UE może strategicznie i elastycznie wykorzystać ten pojedynczy ujednolicony instrument rozwoju do skuteczniejszego wspierania krajów rozwijających się;
- U. mając na uwadze, że ustanowienie Europejskiego Funduszu na rzecz Zrównoważonego Rozwoju Plus (EFZR+) zapewnia otwartą infrastrukturę dla publicznych banków rozwoju i instytucji finansowania rozwoju w celu zwiększenia publicznego i prywatnego finansowania poprzez gwarancje UE i finansowanie mieszane, aby osiągnąć skutki w zakresie rozwoju i ochrony środowiska w sposób bardziej ambitny i sprzyjający włączeniu społecznemu;
- V. mając na uwadze, że istnieją poważne wątpliwości co do tego, czy nowa strategia unijna Global Gateway jest zgodna z zasadami skuteczności rozwoju i czy jest odpowiednim narzędziem do wypełnienia luki w finansowaniu celów zrównoważonego rozwoju;
- W. mając na uwadze, że zmniejszanie nierówności (cel zrównoważonego rozwoju nr 10) jest nierozdzielnie związane z ogólną realizacją Agendy 2030 i skutecznymi działaniami w dziedzinie klimatu;
- X. mając na uwadze, że zrównoważona mobilizacja zasobów ma zasadnicze znaczenie dla działań publicznych w zakresie transformacji; mając na uwadze, że kluczowe znaczenie ma zwiększenie wysiłków na rzecz sprawiedliwości podatkowej, sprawiedliwości klimatycznej i sprawiedliwości międzypokoleniowej zarówno w krajach rozwiniętych, jak i rozwijających się;
- Y. mając na uwadze, że polityczne zaangażowanie UE w zakresie spójności polityki na rzecz rozwoju zostało potwierdzone w nowym europejskim konsensusie w sprawie rozwoju z 2017 r., w którym uznano spójność polityki na rzecz rozwoju za „jeden z kluczowych elementów strategii [UE] na rzecz osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju i ważny wkład w szerszy cel spójności polityki na rzecz zrównoważonego rozwoju”; mając na uwadze, że spójność polityki na rzecz zrównoważonego rozwoju to podejście polegające na integracji wymiaru gospodarczego, społecznego i środowiskowego zrównoważonego rozwoju na wszystkich etapach cyklu kształtowania polityki w celu wspierania synergii między obszarami polityki, określania i osiągania potencjalnych kompromisów, a także zajmowania się międzynarodowymi skutkami ubocznymi polityki UE;
- Z. mając na uwadze, że pilnie potrzebna jest ścisła współpraca między wszystkimi instytucjami finansowania rozwoju, rządami, instytucjami UE i wszystkimi partnerami w celu zapewnienia, by ograniczone środki publiczne wykorzystano w najbardziej skutecznym i wydajnym sposób, mając na uwadze, że niezbędna jest dalsza skuteczna mobilizacja kapitału, zarówno publicznego, jak i prywatnego;
- AA. mając w szczególności na uwadze, że art. 208 TFUE wymaga od UE uwzględnienia celów współpracy na rzecz rozwoju we wszystkich realizowanych przez nią wewnętrznych i zewnętrznych strategiach politycznych, które mogą mieć wpływ na kraje rozwijające się;
- AB. mając na uwadze, że sukces Europejskiego Zielonego Ładu i zobowiązanie do przeprowadzenia sprawiedliwej transformacji ekologicznej są nierozdzielnie związane z osiągnięciem celów zrównoważonego rozwoju; mając na uwadze, że w globalnej ocenie IPBES z 2019 r. przedstawiono dowody, iż obecne negatywne tendencje w różnorodności biologicznej i ekosystemach zaszkodzą dążeniu do osiągnięcia 80 % poddanych ocenie celów zrównoważonego rozwoju związanych z ubóstwem, głodem, zdrowiem, wodą, miastami, klimatem, oceanami oraz życiem na lądzie; mając na uwadze, że kryzys klimatyczny i kryzys różnorodności biologicznej są ze sobą powiązane i należy się nimi zająć jednocześnie i w sposób konsekwentny;
- AC. mając na uwadze, że zewnętrzny wymiar Zielonego Ładu i strategii Global Gateway powinien umożliwić Europie lepszą prezentację za granicą, sformułowanie ekologicznej wizji łagodzenia zmiany klimatu i przystosowania się do niej, a także wizji ochrony przyrody i różnorodności biologicznej oraz zajęcie się rozwojem infrastruktury i szerszymi potrzebami rozwojowymi zakotwiczonymi w europejskich celach strategicznych; mając na uwadze, że przy realizacji tych działań UE jest również zaangażowana w podejście sprzyjające włączeniu społecznemu, w tym wspieranie kobiet i młodzieży oraz dbanie, by nikogo nie pomijać;
- AD. mając na uwadze, że 8. unijny program działań w zakresie środowiska jest wspólnym unijnym prawnie zatwierdzonym programem działań dotyczącym klimatu i środowiska do 2030 r. oraz podstawą UE do realizacji celów w dziedzinie środowiska i klimatu zapisanych w unijnej Agendzie 2030 i określonych w niej celów zrównoważonego rozwoju, przy czym priorytetem jest dążenie do gospodarki dobrobytu; mając na uwadze, że w programie działań sformułowano wymóg wzmocnienia zachęt pozytywnych dla środowiska oraz bezwzględnego wycofania szkodliwych dla środowiska dotacji, w szczególności dotacji na paliwa kopalne, na szczeblu unijnym, krajowym, regionalnym i lokalnym;

- AE. mając na uwadze, że jedynie 24 % małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) w UE ma konkretny plan ograniczenia swojego śladu węglowego ⁽¹⁷⁾;
- AF. mając na uwadze, że edukacja jest kluczowym czynnikiem umożliwiającym osiągnięcie celów zrównoważonego rozwoju i kołem ratunkowym dla osób w sytuacjach kryzysowych; mając na uwadze, że setki milionów dzieci, młodzieży i dorosłych znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji wciąż są dziś wykluczone z edukacji; mając na uwadze, że związane z edukacją cele i zadania przewidziane w Agendzie 2030 nie zostaną osiągnięte i istnieje ryzyko, że osoby uczące się i społeczeństwa będą niewłaściwie przygotowane do stawienia czoła niepewnej przyszłości;
- AG. mając na uwadze, że 760 mln ludzi na świecie wciąż nie ma dostępu do elektryczności, a 2,4 mld nadal wykorzystuje do gotowania szkodliwe dla zdrowia i środowiska paliwa;
- AH. mając na uwadze, że siedem na dziesięć budynków w UE jest nieefektywnych energetycznie, a 11 % ludności UE jest dotknięta ubóstwem energetycznym, co może prowadzić do opóźnień w dostępie do podstawowych potrzeb, opieki, edukacji i opieki zdrowotnej, w szczególności w przypadku dzieci i młodzieży; mając na uwadze, że budynki odpowiadają za około 40 % zużycia energii w UE i 36 % emisji dwutlenku węgla;
- AI. mając na uwadze, że 3,6 mld ludzi na całym świecie jest pozbawionych bezpiecznych urządzeń sanitarnych, natomiast 2,3 mld nie ma w domu podstawowych urządzeń do mycia rąk; mając na uwadze, że lata 2018–2028 ogłoszono Międzynarodową Dekadą Działań „Woda dla zrównoważonego rozwoju”; mając na uwadze w szczególności, że w rezolucji 64/292 Zgromadzenie Ogólne ONZ wyraźnie uznało prawo człowieka do wody i infrastruktury sanitarnej; mając na uwadze, że w krajach rozwijających się i w gospodarkach wschodzących zapotrzebowanie na wodę wzrasta we wszystkich sektorach, w szczególności w sektorach energetyki i rolnictwa;
- AJ. mając na uwadze, że kraje rozwinięte i Chiny importują duże ilości wirtualnej wody, czyli wody wykorzystywanej do produkcji żywności i towarów, w tym z krajów cierpiących na niedobór wody;
- AK. mając na uwadze, że „Right2Water” była pierwszą udaną europejską inicjatywą obywatelską (EIO) z 1,9 mln podpisów; mając na uwadze, że w swojej rezolucji w sprawie dalszych działań w następstwie tej europejskiej inicjatywy obywatelskiej Parlament wyraził ubolewanie, że komunikat Komisji dotyczący tej inicjatywy nie przejawia ambicji;
- AL. mając na uwadze, że według organizacji pozarządowej Global Witness ponad jedna trzecia obrońców ziemi i środowiska zabitych na świecie w latach 2015–2019 pochodziła ze społeczności tubylczych, których umiejętności zarządzania ziemią i wodą mają kluczowe znaczenie w walce z kryzysem klimatycznym i utratą różnorodności biologicznej;
- AM. mając na uwadze, że zgodnie z podejściem „Jedno zdrowie” istnieją dowody na to, że zdrowie człowieka zależy od zdrowia planety oraz że zdrowe środowisko jest podstawowym filarem zrównoważonego rozwoju i dobrostanu człowieka;

Stan aktualny na półmetku

1. uznaje, że cele zrównoważonego rozwoju stanowią wspólną troskę całej ludzkości; zaznacza swoje zobowiązanie do realizacji Agendy 2030, a także 17 celów zrównoważonego rozwoju i związanych z nimi 169 mierzalnych zadań, zwłaszcza biorąc pod uwagę nowy pogarszający się krajobraz geopolityczny, na który składają się między innymi: rosyjska wojna napastnicza przeciwko Ukrainie, trwające kryzysy – klimatyczny, dotyczący różnorodności biologicznej, zdrowotny, zadłużeniowy oraz kryzys bezpieczeństwa żywnościowego, a także coraz większy regres w dziedzinie praw kobiet i równouprawnienia płci oraz gwałtowne konflikty, które nadal dotyczą wiele części świata, zwłaszcza kraje rozwijające się; przypomina, że kluczowe znaczenie ma uwzględnienie ścisłej współzależności między takimi kryzysami;
2. ostrzega przed stale pogłębiającym się rozwarstwieniem pod względem zamożności i dochodów, które prowadzi do wzrostu poziomu nierówności i ubóstwa, i które doprowadziło już w ostatnich latach do fragmentacji społeczeństw w wielu częściach rozwiniętego i rozwijającego się świata; ostrzega również przed wszelkimi opóźnieniami w stawianiu czoła wyzwaniom środowiskowym i klimatycznym, przed którymi stoi Europa i społeczność światowa;
3. podkreśla w tym kontekście znaczenie wdrożenia zintegrowanego podejścia do celów zrównoważonego rozwoju, które stanowią jedyny oparty na dowodach uniwersalny plan działań politycznych służący ochronie planety, powstrzymaniu kryzysu klimatycznego i dostarczeniu narzędzi na rzecz osiągnięcia powszechnego dobrobytu; przypomina, że zobowiązanie, by żadnej osoby i żadnego miejsca nie pozostawić samym sobie, stanowi centralny element Agendy 2030, że osiągnięcie celów zrównoważonego rozwoju przyniosłoby korzyści wszystkim krajom, regionom, narodom i grupom społecznym przez skupienie się na kwestiach równości i niedyskryminacji oraz usunięcie podstawowych przyczyn tych problemów, ze zwróceniem szczególnej uwagi na osoby najbardziej zmarginalizowane i znajdujące się w najtrudniejszej sytuacji, a także że powinno to wzmocnić zrównoważony rozwój kulturowy i prawa ludności rdzennej;

⁽¹⁷⁾ Komisja Europejska, 2022 r.: Eurobarometr: EU SMEs working towards sustainability [Działania unijnych MŚP na rzecz zrównoważonego rozwoju].

4. podkreśla, że cele zrównoważonego rozwoju należy osiągnąć w sposób sprawiedliwy pod względem społecznym i klimatycznym, przy jednoczesnym zapewnieniu sprawiedliwego podziału ograniczonych zasobów z poszanowaniem ograniczeń planety; przypomina, że pokój, dyplomacja i współpraca międzynarodowa to podstawowe warunki światowych postępów w osiągnięciu celów zrównoważonego rozwoju do 2030 r. i później;
5. zwraca uwagę, że na półmetku realizacji Agendy 2030 przywództwo UE pozostaje kluczowe dla globalnej realizacji celów zrównoważonego rozwoju i należy je nadal wiarygodnie wykazywać, np. przez objęcie przewodnictwa w mobilizowaniu odpowiednich zasobów finansowych w celu wspierania przekształceń związanych z celami zrównoważonego rozwoju; przypomina, że lata 20. XXI wieku ogłoszono Dekadą działań ONZ na rzecz zrównoważonego rozwoju;
6. podkreśla, że państwa członkowskie UE i Komisja Europejska muszą promować spójność i inkluzywność polityki na wszystkich szczeblach sprawowania rządów oraz traktować cele zrównoważonego rozwoju priorytetowo i uwzględniać je we wszystkich ocenach skutków;
7. podkreśla, że 2023 r. stanowi wyjątkową okazję, by nadać impet pilnym działaniom transformacyjnym niezbędnym, by nasze społeczeństwa zdecydowanie obrały kurs na realizację celów zrównoważonego rozwoju; ostrzega, że konsekwencje bezczynności i straty kolejnego roku poniosą przede wszystkim osoby i społeczności znajdujące się w najtrudniejszej sytuacji; wzywa wszystkich przywódców UE do dołożenia wszelkich starań, aby niezwłocznie poczynić postępy w zakresie zobowiązań, strategii politycznych i finansowania UE;
8. przypomina, że do 2050 r. UE musi w pełni przestrzegać ograniczeń planety; podkreśla, że będzie to możliwe wyłącznie wtedy, gdy UE z wielokrotni wysiłki w działaniach w zakresie środowiska, takich jak te dotyczące klimatu i różnorodności biologicznej oraz efektywności energetycznej i transformacji ekologicznej, oraz zwiększy dziesięciokrotnie zasobooszczędność, a jednocześnie będzie wykorzystywać surowce nieodnawialne w obiegach całkowicie zamkniętych, a odnawialne – co najmniej dziesięciokrotnie, i przestrzegać zasady nietoksyczności oraz zasady „nie czyn poważnych szkód”; podkreśla, że UE powinna nie tylko przestać niszczyć, ale także powinna chronić i odtwarzać swoje naturalne ekosystemy, aby móc cieszyć się zdrowymi, żywotnymi i odpornymi ekosystemami;
9. zauważa, że proces wdrażania prawie wszystkich celów zrównoważonego rozwoju opóźnia się i że w przypadku wielu wskaźników od dwóch lat obserwujemy regres⁽¹⁸⁾; potwierdza znaczenie każdego celu zrównoważonego rozwoju i zwraca uwagę na kluczowe utrzymujące się wyzwania utrudniające zrównoważony rozwój, szczególnie w odniesieniu do ubóstwa (cel nr 1), głodu (cel nr 2), zdrowia (cel nr 3), edukacji (cel nr 4), równości płci (cel nr 5), czystej wody i warunków sanitarnych (cel nr 6), czystej i dostępnej energii (cel nr 7), zmiany klimatu (cel nr 13), życia pod wodą, w tym w oceanach (cel nr 14), i różnorodności biologicznej (cel nr 15); podkreśla, że cel zrównoważonego rozwoju nr 10 dotyczący zmniejszenia nierówności oraz cel nr 17 dotyczący globalnych partnerstw mogą odegrać strategiczną rolę w globalnej realizacji Agendy 2030;
10. podkreśla znaczenie forum politycznego wysokiego szczebla ds. zrównoważonego rozwoju oraz szczytu w sprawie celów zrównoważonego rozwoju, które to wydarzenia mają się odbyć w Nowym Jorku w 2023 r. i umożliwią przegląd na półmetku postępów w realizacji Agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 oraz 17 celów zrównoważonego rozwoju; uważa, że konsekwencją tych wydarzeń muszą być wytyczne polityczne na wysokim szczeblu oraz nowy impuls do wzmocnienia wysiłków i przyspieszenia działań na rzecz realizacji celów do 2030 r.; uznaje w związku z tym cele zrównoważonego rozwoju, które będą przedmiotem szczególnej uwagi w 2023 r. (cele nr 6, 7, 9, 11 i 17)⁽¹⁹⁾;
11. potwierdza, że dostęp do wody i warunków sanitarnych jest prawem podstawowym i że ułatwienie tego dostępu ma kluczowe znaczenie dla osiągnięcia celów w zakresie eliminacji ubóstwa, równości społecznej, zdrowia publicznego, bezpieczeństwa żywnościowego i zrównoważonego rozwoju; przypomina, że – jak uznano w ramowej dyrektywie wodnej UE⁽²⁰⁾ – woda nie jest zwykłym towarem handlowym, lecz dobrem publicznym niezbędnym dla ludzkiego życia i godności;
12. podkreśla, że polityka wodna musi stawiać na pierwszym miejscu zrównoważoną gospodarkę rzekami, jeziorami, terenami podmokłymi, źródłami i warstwami wodonośnymi oraz wspierać zrównoważoną gospodarkę wodną w sektorze rolnym, gdyż stanowi ona kluczowy czynnik umożliwiający zażegnanie aktualnych kryzysów związanych z zanieczyszczeniem, wylesianiem, pustynnieniem, utratą różnorodności biologicznej i zmianą klimatu; podkreśla potencjalne ryzyko wynikające z zawłaszczania i zanieczyszczenia wody w przypadku nabywania gruntów na dużą skalę na potrzeby rolnictwa i przemysłu wydobywczego;

⁽¹⁸⁾ Sprawozdanie ONZ na temat zrównoważonego rozwoju z 2022 r. pt. „From Crisis to Sustainable Development: the SDGs as Roadmap to 2030 and Beyond” [Od kryzysu do zrównoważonego rozwoju: cele zrównoważonego rozwoju jako plan działania do 2030 r. i później].

⁽¹⁹⁾ Cel zrównoważonego rozwoju nr 6: czysta woda i warunki sanitarne; cel zrównoważonego rozwoju nr 7: czysta i dostępna energia; cel zrównoważonego rozwoju nr 9: innowacyjność, przemysł, infrastruktura; cel zrównoważonego rozwoju nr 11: zrównoważone miasta i społeczności; cel zrównoważonego rozwoju nr 17: partnerstwa na rzecz celów.

⁽²⁰⁾ Dyrektywa 2000/60/WE z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1).

13. zauważa, że rosyjska wojna napastnicza przeciwko Ukrainie zakłóciła światowe systemy zaopatrzenia w energię i uwydatniła potrzebę szybkiego położenia kresu zależności od paliw kopalnych, wycofania wszystkich odnośnych dotacji i przejścia na odnawialne źródła energii;
14. podkreśla w związku z tym, że UE i państwa członkowskie muszą pilnie podjąć skoordynowane wysiłki na rzecz osiągnięcia celu zrównoważonego rozwoju nr 7, aby zapewnić wszystkim ludziom dostęp do przystępnej cenowo, niezawodnej, zrównoważonej i nowoczesnej energii; podkreśla, że w perspektywie długoterminowej bezpieczeństwo dostaw energii, powszechny dostęp do niej i jej przystępność cenową można osiągnąć jedynie dzięki wykorzystaniu energii ze źródeł odnawialnych;
15. podkreśla, że osiągnięcie celu zrównoważonego rozwoju nr 7 przyczyni się do osiągnięcia kilku innych celów zrównoważonego rozwoju, w tym w zakresie eliminacji ubóstwa, równości płci, zmiany klimatu, bezpieczeństwa żywnościowego, zdrowia, edukacji, zrównoważonych miast i społeczności, czystej wody i warunków sanitarnych, godnej pracy, innowacyjności, transportu i kwestii uchodźców;
16. podkreśla, że wdrażanie celu zrównoważonego rozwoju nr 7 powinno być dostosowane do sprawiedliwej i sprzyjającej włączeniu społecznemu transformacji energetycznej, umożliwiającej zapewnienie powszechnego dostępu do energii, zielonych miejsc pracy, zróżnicowanej gospodarki i dobrobytu ludzi oraz wzmocnienie pozycji kobiet, społeczności lokalnych i grup społecznych znajdujących się w trudnej sytuacji, tak aby nikogo nie pominąć;
17. z zadowoleniem przyjmuje przełomowe porozumienie w sprawie Traktatu o pełnym morzu, mającego na celu ochronę oceanów, przeciwdziałanie degradacji środowiska, walkę ze zmianą klimatu i zapobieganie utracie różnorodności biologicznej;

Zarządzanie, multilateralizm i partnerstwa

18. docenia decydującą rolę UE w kształtowaniu Agendy 2030 w 2015 r. oraz wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby podjęły odważne działania i sprawowały globalne przywództwo, wzorcowo realizując cele zrównoważonego rozwoju i podważając wysiłki w celu dotrzymania terminu realizacji tych celów, a także aby przyjęły wiodącą rolę w definiowaniu politycznego resetu celów zrównoważonego rozwoju na zbliżającym się szczycie w sprawie celów zrównoważonego rozwoju, w tym dążyły do wiążących celów, obowiązkowego przeglądu i bardziej transformacyjnego podejścia do osiągania celów zrównoważonego rozwoju jako całości;
19. zwraca się do przewodniczących Parlamentu, Komisji i Rady o wspólne oświadczenie, w którym potwierdzą zaangażowanie UE w realizację Agendy 2030; podkreśla, że UE musi zintensyfikować współpracę i przyspieszyć postępy w osiąganiu celu zrównoważonego rozwoju nr 17 dotyczącego partnerstw na rzecz celów; zauważa, że UE ma wyjątkową możliwość przyspieszenia postępów w budowaniu partnerstw, biorąc pod uwagę jej potwierdzone doświadczenie jako orędownika multilateralizmu;
20. podkreśla rolę i zasoby władz lokalnych i regionalnych, a w szczególności kluczową rolę regionów i miast, biorąc pod uwagę, że według szacunków OECD bez ich koordynacji lub zaangażowania nie można zrealizować 65 % celów zrównoważonego rozwoju; podkreśla również, że wielopoziomowe sprawowanie rządów jest jedną z podstawowych wartości celów zrównoważonego rozwoju; wzywa UE, aby zacieśniła współpracę ze społeczeństwem obywatelskim i sektorem prywatnym;
21. przypomina, że spójność polityki na rzecz rozwoju jest istotnym wymogiem uniknięcia negatywnego wpływu polityki UE na osoby ubogie i znajdujące się w trudnej sytuacji w krajach rozwijających się oraz poszukiwania i wykorzystywania możliwości synergii, zgodnie z zasadami Agendy 2030 „nie pomijać nikogo” i „w pierwszej kolejności docierać do tych, którzy najbardziej tego potrzebują”, a także z celami zrównoważonego rozwoju; podkreśla, że spójność polityki na rzecz rozwoju należy uwzględnić we wszystkich strategiach politycznych i obszarach objętych Agendą 2030 i celami zrównoważonego rozwoju;
22. apeluje o zasadniczą zmianę we wdrażaniu spójności polityki na rzecz rozwoju, aby zapewnić właściwą identyfikację i analizę skutków dla krajów rozwijających się, unikanie negatywnych skutków oraz pełne wykorzystanie możliwych synergii z myślą o osiągnięciu celów rozwojowych i celów zrównoważonego rozwoju;
23. ponownie wzywa Komisję Europejską do przeprowadzenia audytu, aby zapewnić spójność między jej polityką wewnętrzną i zewnętrzną;
24. podkreśla, że należy skuteczniej informować o celach zrównoważonego rozwoju, ponieważ nie wszystkie zainteresowane strony znają te ramy lub priorytetowo traktują cele zrównoważonego rozwoju na szczeblu unijnym, krajowym i lokalnym, a skuteczniejsza komunikacja jest potrzebna, aby wzmocnić zaangażowanie polityczne i podnosić świadomość na temat celów zrównoważonego rozwoju wśród obywateli;
25. podkreśla znaczenie dla zrównoważonego rozwoju rosnącej liczby młodych ludzi na globalnym Południu; przypomina, że dostęp do edukacji dobrej jakości (cel zrównoważonego rozwoju nr 4), w tym szkolenia zawodowego, jest kluczowym narzędziem umożliwiającym kontynentowi wzmocnienie pozycji rosnącej liczby młodych ludzi; zdecydowanie podkreśla, że ważne jest tworzenie silniejszych powiązań między edukacją, rozwojem umiejętności i zatrudnieniem, aby umożliwić dostęp do godnej pracy na szybko zmieniającym się rynku pracy; podkreśla, że należy zapewnić dostęp do wysokiej jakości edukacji wszystkim – niezależnie od płci, statusu społeczno-ekonomicznego, pochodzenia kulturowego i religii;

26. uznaje znaczenie edukacji w odniesieniu do globalnego obywatelstwa i zrównoważonego rozwoju jako czynnika umożliwiającego osiągnięcie wszystkich celów i wzywa Komisję do uwzględniania tego aspektu jako priorytetu we wszystkich odpowiednich zaproszeniach do finansowania;

27. ubolewa, że Komisja nadal nie przedstawiła kompleksowej strategii na rzecz realizacji Agendy 2030, pomimo apeli Parlamentu Europejskiego, Rady UE^{6a}, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego^{6b} i Komitetu Regionów, choć termin realizacji celów zrównoważonego rozwoju upływa za niespełna siedem lat, w związku z czym konieczne jest pilne wdrożenie; nalega, aby Komisja bezzwłocznie przyjęła taką strategię; uważa, że strategia ta powinna określać co najmniej:

- a) nowe ramy zarządzania, na czele których stałby jeden komisarz wysokiego szczebla, odpowiedzialny za realizację celów zrównoważonego rozwoju we wszystkich obszarach działalności, systematycznie konsultujący się z nową wielostronną platformą oraz odpowiedzialny za przekształcenie zbiorowej wiedzy w zbiorowe działania, i które to ramy powinny obejmować samorządy regionalne i lokalne, wszystkie odpowiednie organizacje społeczeństwa obywatelskiego i naukowców;
- b) zmieniony zestaw konkretnych, wymiernych, ogólnounijnych i określonych w czasie celów i wskaźników, a także konkretnych środków służących ich osiągnięciu;
- c) zaktualizowany system monitorowania i zestaw wskaźników, uwzględniający wewnętrzny i zewnętrzny wpływ UE na globalne postępy w realizacji celów zrównoważonego rozwoju;
- d) jednolity plan finansowy służący osiągnięciu celów UE wynikających z celów zrównoważonego rozwoju i powiązany z powyższymi zadaniami;
- e) plan dyplomacji i współpracy międzynarodowej UE w zakresie celów zrównoważonego rozwoju, pod kierunkiem specjalnego wysłannika ds. celów zrównoważonego rozwoju, podlegającego właściwemu komisarzowi, którego zadaniem będzie promowanie spójnych działań w zakresie celów zrównoważonego rozwoju na całym świecie za pośrednictwem działań zewnętrznych UE oraz zapewnienie odpowiedniego podziału obciążeń i równych warunków działania;

28. podkreśla, że strategia ta powinna podlegać regularnemu przeglądowi i powinny jej towarzyszyć środki naprawcze w obszarach, w których postępy uznano za wstrzymane lub niewystarczające; apeluje, by co najmniej raz na trzy miesiące wdrażanie celów zrównoważonego rozwoju znalazło się w porządku obrad cotygodniowego posiedzenia kolegium komisarzy; apeluje do przyszłej prezydencji Rady, aby zorganizowała debatę na wysokim szczeblu na temat sposobów terminowego osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju, najlepiej w Radzie do Spraw Ogólnych na szczeblu ministerialnym;

29. podkreśla, że cele zrównoważonego rozwoju powinny stanowić podstawę europejskiej polityki publicznej oraz że wszystkie państwa członkowskie powinny uczynić krajowe działania związane z realizacją celów zrównoważonego rozwoju ambitniejszymi;

30. apeluje do Komisji, aby wykorzystała zalecenia dla poszczególnych krajów do systematycznego pomiaru postępów państw członkowskich i przedstawienia konkretnych propozycji niezbędnych zmian i ulepszeń, w tym zaleceń dotyczących celów zrównoważonego rozwoju dla poszczególnych krajów;

31. zwraca uwagę na ważną rolę Parlamentu Europejskiego, parlamentów krajowych oraz władz regionalnych i lokalnych w promowaniu realizacji celów zrównoważonego rozwoju za pomocą europejskich strategii politycznych, a także w eksponowaniu tych celów w dyskursie publicznym; podkreśla znaczenie swoich uprawnień kontrolnych, ustawodawczych i budżetowych dla wsparcia wdrażania Agendy 2030; w tym celu wzywa swoje komisje do dalszego uwzględniania kwestii dotyczących celów zrównoważonego rozwoju w pracach legislacyjnych i nielegislacyjnych;

32. wzywa również Parlament do wyznaczenia stałego sprawozdawcy ds. wdrażania celów zrównoważonego rozwoju z myślą o włączeniu ich do prawodawstwa UE we wszystkich komisjach; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje starania sojuszu na rzecz celów zrównoważonego rozwoju w Parlamencie Europejskim; apeluje do przewodniczącej Parlamentu Europejskiego, aby powołała wiceprzewodniczącego odpowiedzialnego za cele zrównoważonego rozwoju, który będzie promować cele zrównoważonego rozwoju w Prezydium i reprezentować Parlament Europejski w odniesieniu do celów zrównoważonego rozwoju na zewnątrz;

33. zachęca Sekretariat Generalny Parlamentu do przygotowania przeglądu celów zrównoważonego rozwoju, aby w pełni ocenić wkład Parlamentu w osiąganie tych celów w następstwie podjęcia podobnych zobowiązań przez inne instytucje UE; podkreśla, że koordynacja oraz regularny i zorganizowany dialog wewnątrz instytucji unijnych i między nimi mają zasadnicze znaczenie dla zapewnienia przywództwa UE i zwiększenia skuteczności jej działań służących realizacji Agendy 2030; apeluje zatem o powołanie międzyinstytucjonalnej grupy zadaniowej, która przyjmie odpowiedzialność za koordynację działań Unii służących realizacji celów zrównoważonego rozwoju w wymiarze wewnętrznym i globalnym;

34. uznaje, że należy wzmocnić cele zrównoważonego rozwoju przez stworzenie skutecznych ram prawnych i regulacyjnych, strategii politycznych i praktyk na szczeblu UE i państw członkowskich, aby promować ich wdrażanie;

35. przypomina, że dobrowolne przeglądy krajowe są najważniejszym elementem ram monitorowania i przeglądu realizacji Agendy 2030 oraz istotnym narzędziem rozliczalności; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie dziewięciu państw członkowskich UE do przedstawienia ich dobrowolnych przeglądów krajowych podczas HLPF w 2023 r. i zachęca wszystkie państwa członkowskie, aby zaangażowały się w ten proces w kolejnych latach, a także odpowiednio rozważyły i wdrożyły zalecenia, które zostaną przy tej okazji sformułowane; podkreśla, że dobrowolne przeglądy krajowe mogą gwarantować rozliczalność wyłącznie wtedy, gdy są przeprowadzane w sposób obiektywny i uwzględniają zarówno osiągnięcia, jak i niedociągnięcia;

36. wzywa Komisję, aby zachęcała państwa członkowskie i państwa trzecie do uwzględniania gospodarki społecznej w sposób horyzontalny i całościowy w ich dobrowolnych przeglądach krajowych, przy jednoczesnym docenieniu kluczowej roli gospodarki społecznej w realizacji celów zrównoważonego rozwoju; uważa, że rok 2023 to moment, w którym społeczność światowa powinna zrezygnować ze sprawozdawczości dobrowolnej na korzyść sprawozdawczości obowiązkowej; wzywa UE, by dążyła do dalszej standaryzacji dobrowolnych przeglądów krajowych i regionalnych;

37. z zadowoleniem odnotowuje, że Komisja wysłała z inicjatywą sporządzenia i przedłożenia pierwszego dobrowolnego sprawozdania z przeglądu UE w 2023 r.; podkreśla znaczenie dobrowolnego przeglądu UE obejmującego:

- a) potwierdzenie zobowiązania UE do realizacji Agendy 2030 i towarzyszących jej celów;
- b) strategiczny przegląd zobowiązań i zadań UE warunkujących postępy w osiągnięciu celów zrównoważonego rozwoju, w tym, w stosownych przypadkach, wymiernych i określonych w czasie zadań na 2030 r.;
- c) kompleksowe podsumowanie wewnętrznych i zewnętrznych działań UE wspierających realizację celów zrównoważonego rozwoju, a także spójności politycznej między działaniami na obu szczeblach, w tym potencjalnych kompromisów, z uwzględnieniem wpływu na kraje partnerskie oraz pozytywnego i negatywnego wpływu na globalne postępy w realizacji celów zrównoważonego rozwoju, a także międzynarodowych partnerstw i dyplomacji na rzecz celów zrównoważonego rozwoju;
- d) kierunki działań, które należy podjąć, aby osiągnąć postępy w realizacji Agendy 2030, w szczególności w oczekiwaniu na priorytety polityczne Komisji na lata 2024–2029;

38. przypomina, że należy uwzględnić perspektywę regionalną i lokalną oraz wkład, jaki społeczeństwo obywatelskie wniosło w procesie konsultacji; wzywa Komisję do uwzględnienia perspektywy gospodarki społecznej w dobrowolnym przeglądzie europejskim;

39. podkreśla, że aby osiągnąć cele zrównoważonego rozwoju, Agenda 2030 musi mieć silną legitymację społeczną; ponownie apeluje do Komisji, aby ustanowiła nową stałą platformę, opartą na podejściu obejmującym całe społeczeństwo i traktowanym jako istotna innowacja, na potrzeby regularnej i ustrukturyzowanej współpracy z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, organizacjami społeczności lokalnej, sektorem prywatnym (w tym MŚP), związkami zawodowymi, spółdzielniami, środowiskiem akademickim i instytucjami badawczymi, samorządami regionalnymi i lokalnymi oraz grupami zmarginalizowanymi, aby systematycznie i konstruktywnie angażować je w proces realizacji celów zrównoważonego rozwoju;

40. w odniesieniu do realizacji celów zrównoważonego rozwoju podkreśla znaczenie interdyscyplinarnego podejścia i otwartości na zmiany, jakim podlega współczesny świat, budowania świadomości przez edukację od najmłodszych lat, promowania postaw uwzględniających wyzwania środowiskowe i klimatyczne, zachęcania do uczestnictwa w procesach rozwojowych i aktywnej postawy obywatelskiej;

41. podkreśla znaczenie ściślejszej współpracy z partnerami na globalnym Południu, szczególnie z Unią Afrykańską oraz przedstawicielami samorządów lokalnych i regionalnych i przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego z myślą o wdrożeniu Agendy 2030 na całym świecie; zauważa, że wdrożenie Agendy 2030 umożliwi krajom partnerskim osiągnięcie ich własnych celów rozwojowych (np. Agendy 2063 Unii Afrykańskiej) oraz zwiększy ich samodzielność w budowaniu sprawiedliwego i równego społeczeństwa; podkreśla w tym kontekście, że uniwersalność celów zrównoważonego rozwoju jako wspólnego programu stanowi okazję do przywrócenia zaufania do UE oraz jej roli jako łącznika między globalną Północą a globalnym Południem; podkreśla w związku z tym potrzebę wystarczającego dostosowania działań w tym zakresie do działań krajów partnerskich i lokalnych potrzeb w ramach partnerstw na rzecz współpracy rozwojowej;

42. podkreśla, że konieczne jest zwiększenie skuteczności i wydajności europejskiej polityki rozwojowej, aby przyspieszyć wdrażanie celów zrównoważonego rozwoju w krajach rozwijających się; apeluje o silniejsze zaangażowanie UE i większą spójność wszystkich strategii politycznych i instrumentów finansowania z myślą o wspieraniu zrównoważonego rozwoju; opowiada się za regularnym przeglądem, z udziałem krajów partnerskich i odpowiednich zainteresowanych stron z globalnego Południa, wspólnie uzgodnionych celów rozwojowych, aby zaradzić niedociągnięciom;

43. podkreśla, że należy promować gospodarkę społeczną w stosunkach UE z państwami trzecimi, w tym podczas negocjacji handlowych; przypomina, że polityka handlowa może być instrumentem wspierania integracji i stabilności regionalnej, rozwoju gospodarczego, migracji oraz zwalczania zmiany klimatu, a także promowania pokoju i bezpieczeństwa;
44. uznaje istotną rolę partnerstwa AKP–UE, zwłaszcza we wspieraniu zrównoważonego rozwoju w państwach AKP i zapewnianiu silniejszych sojuszy w celu sprostania globalnym wyzwaniom; zdecydowanie popiera jak najszybsze podpisanie nowej umowy (porozumienia zastępującego umowę z Kotonu);
45. w związku z tym zaznacza, że UE i jej państwa członkowskie muszą unikać skutków ubocznych niekorzystnych dla globalnego Południa, utrudniających działania na rzecz osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju i wynikających z dawnego modelu gospodarczego i technologicznego państw członkowskich; opowiada się za współpracą z globalnymi partnerami w celu przekształcenia wszelkich negatywnych skutków ubocznych w pozytywne sprzężenia zwrotne;
46. apeluje, aby wszystkie strategie polityczne UE podlegały obowiązkowej kontroli służącej ocenie wszystkich skutków i wydatków wpływających na realizację celów zrównoważonego rozwoju na globalnym Południu oraz aby przeciwdziałały wszelkim negatywnym skutkom, w tym przez podejmowanie działań łagodzących, w razie potrzeby zmianę aktów ustawodawczych oraz wymierne zmiany w tym obszarze;
47. z zadowoleniem przyjmuje niedawne porozumienie osiągnięte przez współprawodawców dotyczące rozporządzenia w sprawie wylesiania ⁽²¹⁾;
48. ponawia swoje apele do Komisji i Rady o podjęcie działań wymienionych w niedawnej rezolucji Parlamentu w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju, aby zapewnić skuteczne wdrożenie tej zasady oraz zasady „nie szkodzić”, ze szczególnym uwzględnieniem handlu, finansów, środowiska i zmiany klimatu, bezpieczeństwa żywnościowego, migracji i bezpieczeństwa;
49. zauważa, że pozyskiwanie surowców krytycznych niezbędnych do transformacji energetycznej UE często wiąże się z potencjalnie poważnym wpływem na środowisko oraz z możliwością wystąpienia konfliktów ze społecznościami lokalnymi i naruszeń praw człowieka w przypadku ludności rdzennej na globalnym Południu;
50. wyraża szczególne zaniepokojenie znaczącym wpływem niektórych wielkich projektów w państwach trzecich, zwłaszcza w sektorze energetyki i wydobywa, na ludność rdzenną i społeczności lokalne oraz wzywa UE i państwa członkowskie, aby utrzymały wysokie standardy społeczne i środowiskowe zgodnie z Deklaracją Organizacji Narodów Zjednoczonych o prawach ludności rdzennej i konwencją MOP nr 169, zwłaszcza uznanie zasad dobrowolnej, uprzedniej i świadomej zgody oraz zwyczajowej własności;
51. podkreśla, że należy opracować i promować wiele rozwiązań, które każdy podmiot w społeczeństwie może wdrożyć, aby zmniejszyć swój ślad węglowy, takich jak odpowiedzialne zużycie zasobów (od wody po żywność), przejście na gospodarkę o obiegu zamkniętym, inwestycje w zieloną energię, rozwój ekologicznych łańcuchów wartości w sektorze prywatnym, zwiększenie udziału zielonych zamówień publicznych, priorytetowe traktowanie i wspieranie inwestycji w sektorze badawczym w rozwiązania oparte na biotechnologii oraz zwiększanie odsetka zielonych kredytów w celu wspierania dążenia przedsiębiorstw do niskoemisyjności;
52. wzywa UE do wyciągania wniosków z innowacyjnych projektów realizowanych w niektórych państwach trzecich, takich jak afrykańska inicjatywa na rzecz Wielkiego Zielonego Muru, która ma na celu odbudowę do 2030 r. 100 mln ha zdegradowanych obecnie terenów w Sahelu oraz umożliwienie rozwoju agroekologii i projektów regeneracyjnych;
53. podkreśla, że polityka zewnętrzna i handlowa UE dotycząca krajów rozwijających się musi być spójna z zasadą spójności polityki na rzecz rozwoju i jej celem współpracy na rzecz rozwoju, jakim jest eliminacja ubóstwa, a jednocześnie przyczynić się do osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju;
54. podkreśla znaczenie działań na rzecz rozwoju pokoju, sprawiedliwości i silnych instytucji (cel zrównoważonego rozwoju nr 16), zwłaszcza w obecnej sytuacji naznaczonej nasileniem konfliktów, takich jak wojna w Ukrainie po nielegalnej inwazji Rosji;
55. wzywa państwa członkowskie UE i jej globalnych partnerów do wspierania badań i rozwoju, innowacyjnych zielonych technologii, budowania zdolności i dzielenia się wiedzą w celu zapewnienia trwałej i odpornej odbudowy sprzyjającej włączeniu społecznemu;

⁽²¹⁾ Wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie udostępniania na rynku unijnym i wywozu z Unii niektórych towarów i produktów związanych z wylesianiem i degradacją lasów oraz uchylecia rozporządzenia (UE) nr 995/2010 (COM(2021)0706).

56. podkreśla, że należy zagwarantować sporządzanie budżetu z uwzględnieniem aspektu płci, równouprawienie płci i aktywny udział kobiet w promowaniu realizacji celów zrównoważonego rozwoju, a także udział różnych mniejszości i ludności rdzennej;

57. podkreśla, że wkład kobiet w ekologiczną działalność gospodarczą ma zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia sprawiedliwego i zrównoważonego rozwoju oraz że należy go uwidocznnić oraz zaakcentować jego wartość; uważa, że kobiety i dziewczęta mogą również skorzystać z możliwości w dziedzinie ekologicznej;

Dane i monitorowanie

58. ponownie wyraża poparcie dla prac Eurostatu związanych z rocznym sprawozdaniem z monitorowania celów zrównoważonego rozwoju w UE; zwraca uwagę, że aby ocenić postępy państw członkowskich w realizacji celów zrównoważonego rozwoju, należy udoskonalić wskaźniki zrównoważonego rozwoju opracowane przez Eurostat przez wypełnienie luk w realizacji niektórych celów zrównoważonego rozwoju, usunięcie niedociągnięć w systemach informacyjnych dzięki lepszemu wykorzystaniu istniejących danych statystycznych z różnych źródeł oraz dokładniejszy pomiar transgranicznych i długoterminowych skutków dystrybucyjnych polityki UE dla terytoriów i konkretnych zmarginalizowanych i znajdujących się w trudnej sytuacji grup społecznych w UE i na świecie; uważa, że kluczowe znaczenie ma monitorowanie postępów w realizacji wszystkich 169 zadań częściowych;

59. wzywa państwa członkowskie, aby zintensyfikowały gromadzenie danych oraz przyjęły wskaźniki celów zrównoważonego rozwoju i monitorowały ich wdrażanie w ramach krajowych planów odbudowy i zwiększania odporności;

60. zwraca uwagę, że wskaźniki zrównoważonego rozwoju opracowane przez Eurostat nie odzwierciedlają rzeczywistej sytuacji, ponieważ są wykorzystywane do oceny celów zrównoważonego rozwoju na szczeblu krajowym i w dużej mierze zależą od danych dostarczanych przez instytuty krajowe; uważa w związku z tym, że należy też korzystać z lokalnych i regionalnych danych na poziomie NUTS 2 i opierać się na wymiernych, określonych w czasie celach;

61. podkreśla, że należy zapewnić minimalny poziom dezagregacji danych i statystyk oraz lepiej dostosować je do globalnych ram monitorowania celów zrównoważonego rozwoju, przy uwzględnieniu, w stosownych przypadkach, położenia geograficznego i aspektów demograficznych, płci, dochodu, poziomu wykształcenia, wieku, rasy, pochodzenia etnicznego, statusu migracyjnego, niepełnosprawności i innych cech;

62. apeluje do państw członkowskich, aby zdawały OECD dokładniejsze sprawozdania na temat współpracy na rzecz rozwoju, aby uzupełnić lukę w danych dotyczących wpływu zewnętrznych działań UE na postępy państw trzecich w osiąganiu celów zrównoważonego rozwoju oraz aby opracowały wskaźniki oparte w większym stopniu na dowodach, zgodnie ze wskaźnikiem skutków ubocznych opartym na konsumpcji zawartym w sprawozdaniu Eurostatu;

63. zauważa ponadto, że niedostępne pozostają ważne oparte na dowodach dane dotyczące globalnej, krajowej i regionalnej polityki rozwoju na globalnym Południu, szczególnie w odniesieniu do jej wpływu na najuboższe, znajdujące się w najtrudniejszej sytuacji i najbardziej zmarginalizowane grupy społeczne i terytoria;

64. zwraca uwagę na zakłócenia w generowaniu i dokładności danych spowodowane światowymi kryzysami; podkreśla, że dokładne i wiarygodne dane mają kluczowe znaczenie dla mierzenia postępów i identyfikowania wąskich gardeł;

65. ubolewa nad brakiem kompleksowej sprawozdawczości UE i wszystkich państw członkowskich na temat oficjalnej pomocy rozwojowej w podziale na cele zrównoważonego rozwoju;

66. apeluje o intensywniejsze i szybsze budowanie zdolności ludzkich, instytucjonalnych i infrastrukturalnych w zakresie danych, zwłaszcza w krajach rozwijających się oraz na poziomie wewnętrznych unijnych narzędzi monitorowania, takich jak wskaźnik równości płci lub nowo utworzony wskaźnik nierówności;

67. wzywa UE, aby znacznie zintensyfikowała współpracę techniczną z krajami rozwijającymi się oraz pomoc techniczną dla tych krajów w celu rozwiązania problemu globalnej luki w danych, spowodowanej niewystarczającymi możliwościami monitorowania i niespójnymi metodami;

68. przypomina, że realizacja celów zrównoważonego rozwoju jest przedmiotem wspólnej odpowiedzialności i wymaga działań na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym; podkreśla w tym względzie, że istotne są dobrowolne przeglądy lokalne i dobrowolne przeglądy na szczeblu niższym niż krajowy, umożliwiające dostosowanie celów zrównoważonego rozwoju do warunków lokalnych, a tym samym przyspieszenie ich realizacji;

69. wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia kompleksowych narzędzi, takich jak mapowanie, w celu skutecznej realizacji celów zrównoważonego rozwoju;

70. podkreśla, że regularne kompleksowe przeglądy postępów w osiąganiu celów zrównoważonego rozwoju na szczeblu niższym niż krajowy i na szczeblu lokalnym mogą zwiększyć spójność wertykalną i horyzontalną oraz stymulować lokalne uczestnictwo, ułatwić wzajemne uczenie się i wymianę najlepszych praktyk między regionami i miastami na szczeblu światowym oraz przyczynić się do ogólnego wdrożenia celów zrównoważonego rozwoju, dlatego zaleca, aby wspierać wdrażanie na wszystkich szczeblach terytorialnych;
71. w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje prace UN-HABITAT i zdecydowanie popiera działania Wspólnego Centrum Badawczego związane z dostosowaniem celów zrównoważonego rozwoju do lokalnych uwarunkowań, m.in. za pośrednictwem projektu „REGIONS2030: Monitorowanie celów zrównoważonego rozwoju w regionach UE – wypełnianie luk w danych” oraz europejskiego podręcznika dobrowolnych lokalnych przeglądów celów zrównoważonego rozwoju;
72. apeluje o utworzenie europejskiej platformy dotyczącej dobrowolnych lokalnych przeglądów w celu wspierania wymiany informacji i uczenia się, a także podejść opartych na współpracy partnerskiej w całej Europie, aby przyspieszyć wdrażanie celów zrównoważonego rozwoju na szczeblu lokalnym; sugeruje włączenie tych danych do polityki spójności UE;
73. podkreśla, że sprawozdawczość oraz należyta staranność przedsiębiorstw w zakresie zrównoważonego rozwoju, jeśli podlegają odpowiednim kontrolom, mogą stanowić ważne ramy zachęcające do większej odpowiedzialności w sektorze prywatnym, jeśli chodzi o społeczne i środowiskowe oddziaływanie przedsiębiorstw oraz ich wkład w realizację celów zrównoważonego rozwoju;
74. zachęca wszystkie podmioty w społeczeństwie, w tym podmioty prywatne, do włączenia się w regularną, dobrowolną sprawozdawczość w zakresie wdrażania celów zrównoważonego rozwoju i podkreśla potrzebę finansowania szkoleń w dziedzinie budowania zdolności MŚP, aby nauczyły się wdrażać cele zrównoważonego rozwoju w codziennej działalności;
75. zwraca uwagę na rosnącą świadomość, że wzrost gospodarczy, mierzony przede wszystkim PKB, ma niewiele wspólnego z dobrobytem i dobrostanem, oraz że u podstaw systemów gospodarczych musi leżeć zrównoważony rozwój;
76. domaga się kluczowych reform również w zakresie metodyki pomiaru wyników gospodarczych, które muszą odpowiednio wskazywać postępy w oparciu o dobrostan ludzi i planety;
77. apeluje do Komisji, aby niezwłocznie przedstawiła zbiorczą tablicę wskaźników i zestaw wskaźników wykraczających poza PKB, zgodnie z 8. programem działań w zakresie środowiska; wzywa Komisję do opracowania wskaźników wykraczających poza PKB, które uwzględniają czynniki społeczne i środowiskowe, oraz do pogłębienia współpracy ze społecznością międzynarodową;

Ramy finansowe

78. przypomina, że w momencie przyjmowania celów zrównoważonego rozwoju powszechnie uznawano, że finansowanie rozwoju wymaga przejścia od miliardów do bilionów; z zaniepokojeniem odnotowuje, że luka w finansowaniu celów zrównoważonego rozwoju wzrosła z 2,5 bln USD do 4 bln USD rocznie⁽²²⁾;
79. podkreśla w związku z tym, że potrzebny jest zreformowany globalny plan finansowania celów zrównoważonego rozwoju; zwraca uwagę na fakt, że przy światowym PKB przekraczającym obecnie 100 bln USD i kapitalizacji światowych rynków akcji i papierów wartościowych o stałym dochodzie wynoszącej około 250 bln USD światowe zasoby finansowe są wystarczające, aby skutecznie zlikwidować lukę w finansowaniu celów zrównoważonego rozwoju i powinny zostać udostępnione na te potrzeby, w tym przez sprawiedliwe efektywne opodatkowanie oraz skuteczne środki międzynarodowe wymierzone przeciwko konkurencji podatkowej, unikaniu opodatkowania i uchylaniu się od opodatkowania;
80. podkreśla istotną rolę oficjalnej pomocy rozwojowej jako katalizatora zmian i dźwigni umożliwiającej mobilizację innych zasobów oraz przypomina, że pomoc ta pozostaje głównym źródłem finansowania dla najuboższych krajów i nadal odgrywa kluczową rolę w realizacji Agendy 2030; zauważa z zaniepokojeniem, że będąc największym światowym donatorem oficjalnej pomocy rozwojowej, UE i jej państwa członkowskie nie wypełniły wspólnych zobowiązań, by przeznaczyć co najmniej 0,7 % DNB na oficjalną pomoc rozwojową, dlatego wzywa je do wywiązania się z zobowiązania;

⁽²²⁾ Organizacja Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD), Global Outlook on Financing for Sustainable Development 2023: No Sustainability Without Equity, OECD Publishing, Paryż, 2022 r.

81. podkreśla, że darczyńcy muszą priorytetowo traktować finansowanie oparte na dotacjach, zwłaszcza na rzecz krajów najsłabiej rozwiniętych – ze względu na ich obciążenie nadmiernym zadłużeniem; nalega, aby głównym celem oficjalnej pomocy rozwojowej, zgodnie z definicją OECD, było zawsze wspieranie rozwoju gospodarczego i dobrobytu krajów rozwijających się i by pomoc ta odgrywała kluczową rolę w finansowaniu celów zrównoważonego rozwoju;

82. podkreśla, że należy kierować się zasadami skuteczności rozwoju oraz że wszystkie podmioty korzystające z finansowania mieszanego i z gwarancji muszą w pełni przestrzegać praw człowieka;

83. wzywa Komisję do zapewnienia pełnej przejrzystości współpracy z sektorem prywatnym, aby był otwarty na skuteczną kontrolę ze strony zainteresowanych podmiotów oraz kontrolę parlamentarną i publiczną;

84. podkreśla, że brak planu finansowania celów zrównoważonego rozwoju uniemożliwia ogólne monitorowanie wydatków na ich wdrażanie w budżecie UE; apeluje o przyjęcie unijnego planu finansowania celów zrównoważonego rozwoju w zmienionych wieloletnich ramach finansowych;

85. podkreśla, że Agenda 2030 powinna przyświecać wszystkim unijnym narzędziom finansowania i ich programowaniu, zwłaszcza WRF, ISWMR – „Globalny wymiar Europy”, EFZR+ oraz głównym unijnym narzędziom finansowania rozwoju, oraz że należy poszukiwać synergii z programami „Horyzont Europa”, LIFE+, InvestEU i z programem „Cyfrowa Europa”;

86. podkreśla, że plan finansowania celów zrównoważonego rozwoju powinien uwzględniać brak marginesu w dziale 6 wieloletnich ram finansowych, w którym nie zapewnia się wystarczających środków na działania zewnętrzne UE, aby pomóc krajom partnerskim w finansowaniu ich strategii w zakresie celów zrównoważonego rozwoju;

87. podkreśla, że istotne unijne strategie inwestycyjne, takie jak Global Gateway, muszą być wyraźnie zorientowane na potrzebę wdrożenia Agendy 2030 zgodnie z jej zasadą niepozostawienia żadnej osoby ani żadnego miejsca samemu sobie i w pełni oceniane pod kątem tej potrzeby oraz obejmować cały wymiar społeczny, gospodarczy i środowiskowy; jest zaniepokojony faktem, że Global Gateway nie ma jasnego mandatu dotyczącego rozwoju oraz że przy projektowaniu i planowaniu tej strategii brakowało przejrzystości i kontroli publicznej; krytykuje brak nowych środków finansowych i zależność od finansowania prywatnego, które z natury jest niechętnie ryzyku, a zatem nie pozwala dotrzeć w pierwszej kolejności do tych, którzy najbardziej tego potrzebują;

88. podkreśla, że śródkresowy przegląd ISWMR – „Globalny wymiar Europy” daje możliwość oceny wkładu UE w osiąganie celów zrównoważonego rozwoju na całym świecie, i potwierdza poparcie dla Agendy 2030 przez określenie wyraźnych i wymiernych zobowiązań na nadchodzące lata;

89. odnotowuje pierwotny zamysł zarysowany w rozporządzeniu w sprawie systematyki⁽²³⁾ dotyczący obowiązku publikowania przez Komisję sprawozdania w celu rozszerzenia zakresu tego rozporządzenia poza zrównoważoną środowiskowo działalność gospodarczą; podkreśla jednak, że od czasu przyjęcia rozporządzenia w sprawie systematyki koszty regulacyjne wzrosły oraz że otoczenie makroekonomiczne znacznie się zmieniło; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji z 16 marca 2023 r. zatytułowany „Długoterminowa konkurencyjność UE – perspektywa na przyszłość po 2030 r.”⁽²⁴⁾, który ma zracjonalizować i uprościć wymogi w zakresie sprawozdawczości o 25 % w odniesieniu do każdego z obszarów tematycznych w dziedzinie ekologii, cyfryzacji i gospodarki, oraz wnioski Komisji dotyczące osiągnięcia tego celu do jesieni 2023 r.; wzywa Komisję do szybkiego wykazania tego zaangażowania, w tym poprzez powstrzymanie się od wprowadzania jakichkolwiek nowych uciążliwych wymogów, co zwiększy konkurencyjność wszystkich przedsiębiorstw w UE, w tym MŚP, oraz poprawi podstawowe warunki sprawiedliwości społecznej i dobrobytu;

90. uznaje sztandarową rolę EBI w Europejskim Zielonym Ładzie i zrównoważonej niebieskiej gospodarce, a także znaczący wkład EBI w reakcję gospodarczą Unii na pandemię COVID-19; apeluje do UE, aby dalej maksymalizowała potencjał EBI jako narzędzia służącego zwiększaniu strategicznej autonomii UE i osiągnięciu przez UE celów zrównoważonego rozwoju oraz wspieraniu jej interesów i priorytetów polityki zewnętrznej w stosunkach z krajami spoza UE;

91. podkreśla pilną potrzebę wymagania od instytucji finansowych określenia i przyjęcia strategii i celów dotyczących dostosowania portfeli finansowych i innych aktywów do celów zrównoważonego rozwoju oraz regularnego składania sprawozdań z postępów, między innymi w kontekście ich sprawozdawczości z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego;

⁽²³⁾ Rozporządzenie (UE) 2020/852 z 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. L 198 z 22.6.2020, s. 13).

⁽²⁴⁾ COM(2023)0168.

92. podkreśla, że ważne jest zapewnienie spójności budżetu UE z 17 celami zrównoważonego rozwoju i związanymi z nimi zadaniami; zwraca się do Komisji, aby szczegółowo przeanalizowała wprowadzenie specjalnej metodyki śledzenia wydatków na cele zrównoważonego rozwoju w budżecie UE, uzupełniającej już stosowane metody śledzenia wydatków związanych z ochroną klimatu i różnorodności biologicznej; postuluje kompleksowe mapowanie pul środków finansowych na istniejące i przyszłe strategie polityczne, programy i fundusze UE, w tym inwestycje i reformy strukturalne realizowane w ramach Instrumentu na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności, aby zapewnić zgodność z celami Agendy 2030;
93. podkreśla, że odpowiednie finansowanie realizacji celów zrównoważonego rozwoju, zwłaszcza w krajach rozwijających się, wymaga głębokiej reformy globalnej architektury finansowej w celu dostosowania wszystkich jej części do Agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030, porozumienia paryskiego i globalnych ram różnorodności biologicznej;
94. apeluje o szybkie uruchomienie funduszu strat i szkód uzgodnionego na COP27 oraz o szybkie kierowanie nowych zobowiązań finansowych tam, gdzie są one najbardziej potrzebne;
95. apeluje do Komisji i państw członkowskich, aby zwiększyły zaangażowanie i współpracę na rzecz niezbędnych reform Międzynarodowego Funduszu Walutowego, Grupy Banku Światowego i wielostronnych banków rozwoju, tak by dostosować wizje i modele operacyjne tych instytucji finansowych z naciskiem na skuteczniejszą walkę z ubóstwem i rosnącymi nierównościami oraz promowanie sprawiedliwej i zrównoważonej transformacji;
96. ubolewa, że w szeregu przypadków reformy strukturalne promowane przez MFW i Bank Światowy przyczyniły się do osłabienia zdolności krajów rozwijających się do promowania polityki publicznej mającej na celu zwalczanie ubóstwa oraz wzmocnienie systemów edukacji i opieki zdrowotnej;
97. pilnie wzywa Komisję państwa członkowskie do śledzenia niespójności w wydatkach i UE do bezzwłocznego zidentyfikowania i stopniowego wycofania wszystkich dotacji szkodliwych dla środowiska, zgodnie z wymogami ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2030 r.;
98. zwraca uwagę na potrzebę przekierowania specjalnych praw ciągnięcia (SDR) MFW do krajów rozwijających się i wielostronnych banków rozwoju w celu zwiększenia zdolności inwestycyjnych w zakresie celów zrównoważonego rozwoju bez tworzenia dodatkowego zadłużenia; podkreśla potrzebę poprawy warunków udzielania pożyczek przez wielostronne banki rozwoju, w tym niższych stóp procentowych i pożyczek długoterminowych;
99. w związku z tym z wielkim zadowoleniem przyjmuje inicjatywę z Bridgetown oraz apeluje do Komisji i państw członkowskich, aby w 2023 r. konstruktywnie i proaktywnie angażowały się w odpowiednie dyskusje na forach międzynarodowych, tak by można było szybko przeprowadzić ambitne reformy;
100. w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w czerwcu 2023 r. w Paryżu odbędzie się szczyt na rzecz nowego globalnego paktu finansowego, co pozwoli wesprzeć podejście włączające dzięki uczestnictwu wszystkich zainteresowanych podmiotów; apeluje do UE i partnerów międzynarodowych, aby podczas tego międzynarodowego szczytu w pełni podjęły rzeczywiste zobowiązania i działania w celu ułatwienia krajom znajdującym się w trudnej sytuacji dostępu do finansowania, którego potrzebują, aby zaradzić skutkom obecnych i przyszłych kryzysów, i zrealizować Agendę 2030, a także aby uczyniły z niej okazję do zbudowania nowego porozumienia między Północą a Południem;
101. uznaje znaczenie i potencjał banków rozwoju państw członkowskich i innych europejskich instytucji finansowania rozwoju; podkreśla pilną potrzebę ożywienia sektora prywatnego w krajach rozwijających się, w szczególności w Afryce Subsaharyjskiej, oraz trudności napotkane w obsłudze tego obszaru współpracy na rzecz rozwoju;
102. apeluje o skuteczniejsze rozpowszechnianie informacji na temat możliwości finansowania z Europejskiego Banku Inwestycyjnego dostępnych dla przedsiębiorstw, aby wspierać wdrażanie strategicznych planów dotyczących celów zrównoważonego rozwoju na szczeblu lokalnym i regionalnym;
103. zachęca sektor prywatny i wielostronne instytucje finansowe, aby w dążeniu do zrównoważonej, odpornej i sprzyjającej włączeniu społecznemu odbudowy nadal wspierały kraje, których gospodarki dotknęła pandemia COVID-19;
104. jest zaniepokojony faktem, że jeszcze przed pandemią COVID-19 i wojną w Ukrainie kraje najsłabiej rozwinięte nie były w stanie finansować wdrażania celów zrównoważonego rozwoju, a obecnie jeszcze bardziej potrzebują wsparcia finansowego; zaznacza, że na świecie ponad połowa z 69 krajów o niskim i średnim dochodzie stoi w obliczu kryzysu zadłużeniowego lub wysokiego ryzyka jego wystąpienia; zauważa z głębokim zaniepokojeniem, że według Organizacji Narodów Zjednoczonych 25 krajów rozwijających się przeznaczyło w 2022 r. ponad 20 procent całkowitych dochodów rządowych na obsługę zadłużenia zagranicznego, a w tym samym okresie 16 najbardziej zadłużonych krajów było winnych ponad 30 procent zadłużenia zagranicznego – publicznego i gwarantowanego ze środków publicznych – prywatnym wierzycielom; podkreśla, że wysokie koszty pożyczek dla krajów rozwijających się hamują inwestycje w realizację celów zrównoważonego rozwoju;

105. podkreśla potrzebę zarówno globalnych wysiłków na rzecz szybkiej redukcji długu krajów rozwijających się, by wyeliminować syndrom „zbyt mało, zbyt późno” i uniknąć niepotrzebnego pogorszenia sytuacji zadłużenia, jak i zmian systemowych w kierunku wielostronnego ładu opartego na zasadach, zdolnego do zapobiegania nowym kryzysom zadłużeniowym;

106. ponawia apel do Komisji, aby w porozumieniu z wszystkimi głównymi podmiotami międzynarodowymi i zainteresowanymi krajami opracowała rzeczywistą strategię ratowania krajów rozwijających się przed nadmiernym zadłużeniem; w szczególności apeluje o utworzenie wielostronnego mechanizmu spłaty zadłużenia pod auspicjami ONZ;

107. zauważa, że wspólne ramy restrukturyzacji zadłużenia nadal nie zapewniają konkretnej redukcji zadłużenia, i apeluje o wzmocnioną wielostronną inicjatywę na rzecz umarzania długów obejmującą skuteczny mechanizm angażowania wierzycieli prywatnych, umorzenie długów w zamian za osiągnięcie celów zrównoważonego rozwoju i działania w dziedzinie klimatu (zamiany długu), środki ułatwiające koordynację pożyczkodawców w odniesieniu do nowych umów pożyczek oraz przyjęcie automatycznego zawieszenia długu w razie określonego wstrząsu;

108. z zadowoleniem odnotowuje, że sekretarz generalny ONZ domaga się przyjęcia globalnego pakietu środków wspomagających realizację Agendy 2030, w którym apeluje się o zapewnienie dodatkowej płynności, skuteczną restrukturyzację zadłużenia i zwiększenie finansowania rozwoju w celu uwolnienia znacznej przestrzeni fiskalnej w gospodarkach rozwijających się i zreformowanie globalnej międzynarodowej architektury finansowej; apeluje o wspólną reakcję UE i jej państw członkowskich na inicjatywę dotyczącą tego pakietu środków oraz o bezzwłoczne rozpoczęcie równoległego przygotowywania wniosków dotyczących takiego planu;

109. zwraca uwagę na znaczenie swojej rezolucji z 17 kwietnia 2018 r. w sprawie poprawy zdolności obsługi zadłużenia przez kraje rozwijające się⁽²⁵⁾, które to zadłużenie jeszcze wzrosło, ponieważ nowe presje i brak odpowiednich działań skutkują wielkim nowym kryzysem zadłużeniowym; potwierdza zawarte w tej rezolucji apele o systematyczne uwzględnianie potrzeb w zakresie zasobów w kontekście praw człowieka, w tym prawa do rozwoju, oraz o priorytetowe traktowanie tych potrzeb, o ustanowienie międzynarodowego mechanizmu spłaty zadłużenia, o przekształcenie opracowanych przez UNCTAD zasad odpowiedzialnego udzielania i zaciągania pożyczek państwowych w prawnie wiążące i możliwe do wyegzekwowania instrumenty, o nakładanie sankcji na pożyczkodawców udzielających pożyczek jawnie skorumpowanym rządów lub naruszających prawo ustanowione przez parlament narodowy państwa pożyczającego;

110. uznaje znaczenie mobilizacji zasobów krajowych w krajach rozwijających się oraz wyzwania strukturalne pod względem ich mobilizacji i zwraca uwagę, że jest ona zależna od sprzyjającego otoczenia międzynarodowego; przypomina, że nielegalne odpływy środków finansowych i raje podatkowe mają poważny wpływ na przestrzeń fiskalną krajów rozwijających się i poważnie osłabiają praworządność i odporność instytucjonalną w tych krajach, co jest podstawowym warunkiem wstępnym osiągnięcia zrównoważonego rozwoju;

111. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia wiodącej roli w zwalczaniu praktyk uchylania się od opodatkowania i unikania opodatkowania, w tym do sporządzenia wykazu jurysdykcji niechętnych współpracy do celów podatkowych, do zacieśnienia z krajami rozwijającymi się współpracy w kwestiach podatkowych, aby umożliwić im zwiększenie mobilizacji zasobów publicznych, oraz do podjęcia inicjatywy i dążenia do ustanowienia międzyrządowej komisji ONZ ds. współpracy międzynarodowej w sprawach podatkowych w celu zwalczania nielegalnego odpływu środków finansowych i transgranicznego uchylania się od opodatkowania, a także do zamknięcia rajów podatkowych;

112. ponownie podkreśla kluczową rolę inwestycji publicznych i prywatnych oraz partnerstw publiczno-prywatnych w zwiększaniu inwestycji rozwojowych w krajach rozwijających się i krajach najsłabiej rozwiniętych, w których potrzeby są największe, w zmniejszaniu rocznej luki w finansowaniu celów zrównoważonego rozwoju wynoszącej 4 bln USD; wzywa zatem Komisję, by zaangażowała się w dogłębne dyskusje i współpracę z sektorem prywatnym w celu zachęcenia do finansowania prywatnego;

113. jednocześnie ostrzega również przed związanym z tym ryzykiem, np. ograniczeniem powszechnego dostępu do wysokiej jakości kluczowych usług publicznych (takich jak opieka zdrowotna, edukacja i ochrona socjalna lub lokalna produkcja energii ze źródeł odnawialnych) lub nadmierną rekompensatą dla inwestorów prywatnych; zauważa w związku z tym, że ogólne dowody na skuteczność subsydiowania inwestycji prywatnych w zakresie rozwoju są nadal słabe oraz że obecnie brakuje dowodów na to, że finansowanie mieszane wywarło duży wpływ na osiągnięcie celów zrównoważonego rozwoju;

⁽²⁵⁾ Dz.U. C 390 z 18.11.2019, s. 46.

114. apeluje zatem do UE o forsowanie nowego podejścia do finansowania mieszanego, które opiera się na wpływie ukierunkowanym na cele zrównoważonego rozwoju, sprawiedliwym podziale ryzyka i korzyści, jasnych mechanizmach odpowiedzialności oraz spójnych normach społecznych i środowiskowych, zgodnie z planem działania z Addis Abeby, oraz priorytetowe traktowanie partnerstw z przedsiębiorstwami krajowymi z krajów najsłabiej rozwiniętych, które stosują zrównoważone i sprzyjające włączeniu społecznemu modele biznesowe;

115. podkreśla rolę prywatnej filantropii w finansowaniu zrównoważonego rozwoju; wzywa Komisję do promowania lepszych ram wspierających fundacje, zarówno w jej polityce wewnętrznej, jak i w stosunkach z państwami trzecimi;

116. przypomina, że kraje rozwijające się są historycznie podatne na wstrząsy zewnętrzne ze względu na ograniczoną bazę eksportową i mniej zróżnicowane gospodarki; w związku z tym podkreśla, że jednym z głównych wyzwań dla krajów rozwijających się jest pięcie się w górę globalnego łańcucha wartości dzięki dywersyfikacji gospodarczej oraz przejście z modelu produkcji ukierunkowanego na wywóz na rozwój oparty na rynkach krajowych i regionalnych; w tym celu podkreśla kluczową rolę forów i instytucji wielostronnych w realizacji tych celów, z myślą o wykorzystaniu odporności i zwiększeniu autonomii krajowej lub regionalnej w produkcji podstawowych towarów i usług;

117. uznaje rolę lokalnych mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw, spółdzielni, integracyjnych modeli biznesowych i instytutów badawczych jako siły napędowej wzrostu gospodarczego, zatrudnienia i lokalnych innowacji, które przyczynią się z kolei do osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju;

Polityki sektorowe związane z celami zrównoważonego rozwoju poddawane przeglądowi na Forum Politycznym Wysokiego Szczebla w 2023 r.

118. wyraża ubolewanie, że w różnych obszarach sektorowych UE, w szczególności związanych z polityką żywnościową, energetyczną, handlową i podatkową, występuje wiele niespójności w polityce, co ma szczególnie niepokojące negatywne konsekwencje dla krajów rozwijających się;

119. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia dostępu do przystępnego cenowo i czystego ogrzewania i energii elektrycznej; podkreśla, że zmniejszenie zapotrzebowania na energię przez wzrost efektywności budynków, towarów konsumpcyjnych i transportu może również przyczynić się do ograniczenia wzrostu globalnego ocieplenia do 1,5 °C, zgodnie z zobowiązaniem zawartym w porozumieniu paryskim, przy jednoczesnym wspieraniu globalnych celów w zakresie opieki zdrowotnej, edukacji, zwalczania ubóstwa, zatrudnienia i bezpieczeństwa żywnościowego;

120. podkreśla, że 70 % ludności UE mieszka obecnie w miastach, a zgodnie z przewidywaniami liczba ta ma wzrosnąć do prawie 84 % w 2050 r.; w związku z tym podkreśla znaczenie zrównoważonego rozwoju obszarów miejskich w UE, między innymi przez: przesunięcie międzygałęziowe w postaci przejścia na bardziej zrównoważone środki transportu; ambitną realizację fali renowacji w celu renowacji budynków w UE, a tym samym zmniejszenia zużycia energii i emisji, obniżenia rachunków za energię, stworzenia lokalnych miejsc pracy i zapewnienia mieszkańcom bezpieczniejszych i zdrowszych budynków; oraz tworzenie i rozbudowę zielonej i niebieskiej infrastruktury w miastach, która służy ograniczeniu zanieczyszczenia powietrza i wody oraz zanieczyszczenia hałasem, zapewni ochronę przed powodzią, suszami i falami upałów, a także stanowi ostoję przyrody i zaplecze rekreacyjne dla ludzi;

121. podkreśla, że ważne jest osiągnięcie powszechnego dostępu do energii dla wszystkich mieszkańców globalnego Południa; podkreśla potrzebę wspierania zdecentralizowanych rozwiązań opartych na odnawialnych źródłach energii, takich jak rozwiązania na małą skalę, dostarczanie energii poza siecią i w ramach niewielkich sieci, dzięki którym można dotrzeć do całej populacji krajów rozwijających się, a zwłaszcza do osób ubogich i zamieszkujących obszary wiejskie; apeluje do UE o ukierunkowanie wysiłków pod względem zarówno finansowym, jak i technicznym, na takie rozwiązania małoskalowe, które zmniejszą ubóstwo energetyczne w odległych rejonach;

122. odnotowuje wniosek Komisji dotyczący zawarcia nowych umów o ułatwieniach w zrównoważonych inwestycjach; podkreśla, że UE musi dążyć do negocjacji ze swoimi partnerami w celu opracowania zrównoważonych umów o handlu i współpracy zapewniających przestrzeganie prawa każdej ze stron do regulowania, tworzenie wartości dodanej dla obu stron, przy jednoczesnym zagwarantowaniu wysokiego poziomu ochrony klimatu i praw człowieka;

123. przypomina, że utrata różnorodności biologicznej i usług ekosystemowych osłabi postępy w osiąganiu około 80 % ocenianych zadań związanych z celami zrównoważonego rozwoju ONZ, i wzywa UE do zajęcia się podstawowymi przyczynami utraty różnorodności biologicznej oraz do włączenia zobowiązań dotyczących ochrony, odbudowy i zrównoważonego wykorzystania zasobów do szerszych polityk rozwojowych; przypomina, że odbudowa środowiska ma kluczowe znaczenie dla wdrożenia podejścia „Jedno zdrowie”; podkreśla, że działania na rzecz ochrony nie mogą naruszać praw człowieka, zwłaszcza praw ludności rdzennej i społeczności lokalnych; wzywa w związku z tym UE do opracowania programu ochrony w konsultacji ze społecznościami lokalnymi, ludnością rdzenną i kobietami, a także innymi grupami zmarginalizowanymi, co pozwoli faktycznie przyczynić się do walki z wylesianiem i utratą bioróżnorodności;

Perspektywy

124. przypomina, że cele zrównoważonego rozwoju są jedynym uzgodnionym na całym świecie i kompleksowym zbiorem celów dotyczących wielkich przyszłych wyzwań zarówno dla krajów rozwiniętych, jak i krajów rozwijających się, w związku z czym Agenda 2030 powinna służyć jako drogowskaz w obecnej niepewnej sytuacji; zdecydowanie popiera cel zrównoważonego rozwoju nr 17 (partnerstwa na rzecz celów) z myślą o pilnym ożywieniu globalnych partnerstw, zwłaszcza między rządami, sektorem prywatnym i społeczeństwem obywatelskim, aby wdrożyć Agendę 2030; podkreśla, że cele zrównoważonego rozwoju stanowią szansę na stworzenie gospodarki rzeczywiście służącej dobru ludzi i planety, a także na dalsze działania na rzecz zrównoważonego świata po 2030 r.;

125. sugeruje, że ONZ powinna nalegać, by wszystkie państwa członkowskie poparły wprowadzenie konkretnych terminów i planów wdrażania do 2030 r. i później, wiążących dla państw-sygnatariuszy; ponadto wzywa ONZ do przygotowania z wyprzedzeniem agendy, która zostanie zaproponowana po realizacji Agendy 2030;

o

o o

126. zobowiązuje swoją przewodniczącą do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz przewodniczącemu Zgromadzenia Ogólnego ONZ.
